

Ďáblův dárek

Zelenáči Mirka Hoffmanna

C

Když Vánoce s vůní stromků, připomněly hlasy zvonků

G

nový kvádro na sebe jsem vzal.

V kapse s hrstí zlatých zlomků, obešel pár chudých domků

C

a všem dětem po valounku dal.

Pak jsem koupil náruč květů, zastavil se v kabaretu
za holkou co mívá chlapů víc.

Dám ji kytku, dám jí zlato když se zeptá a co za to
diví se, že nechci vůbec nic.

C7

F

ref.: Já raděj rozdával než bral,

C

to už mě učil táta ještě než na vlastních jsem stál.

G

Teď bloudím po ulici sám, kapsu i duši prázdnou mám

C

a v hlavě otázku, co dál?

Zamířil jsem do hospody, dát si whisky s trochou sody
a kámošům hezký svátky přát.

Když tu vešel do taverny, chlap se zvyky pána herny
a chtěl pokračovat hrát.

Byla to hra s jedním kazem, vypadly mu esa na zem,
když jsem se mu otřel o kabát.
Chtěl mi vrazit jednu pěstí, já ho vyvlík na náměstí,
dal jsme mu dvě rány akorát.

ref.: Já raděj rozdával než bral,
když nákej cizí chlápek falešně se mnou pokračoval.
Teď bloudím po ulici sám, kapsu i flašku prázdnou mám
a v hlavě otázku, co dál?

Žaludek mi žízni reptá, do ucha mně ďábel šeptá:
zkus taky jednou brát!
Nevím co to do mě vjelo, moje neposlušný tělo
míří rovnou do poštovních vrat.

Udělal jsem celou kasu a že jsem měl fůru času
ze stolu jsem ještě drobný shráb.
Z dálky se teď ďábel chechtá, bouchačka mne v zádech lechtá
na potvoru na mě šerif káp.

ref.: A nade mnou se ďábel smál,
byl to můj první dárek co mě kdo na Vánoce dal.
Už mně ho vážou úhledně, na šíji když teď na bedně,
stojím a čekám – a co dál?